Αιδώς (Ηλιάδης Σάββας, Δάσκαλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 30 Ιουλίου, 2015

Καλοκαίρι. Βλέπω τους ανθρώπους να πηγαινοέρχονται πέρα στο δρόμο. Με την ελάχιστη παρατηρητικότητα, ανάμεσα στις άλλες προ των οφθαλμών ρέουσες εικόνες, προβάλλουν στην πλειονότητά τους επαναλαμβανόμενες ως ακριβές αντίγραφο η μια κατόπιν της άλλης αυτές του θήλεος φύλου, πάσης ηλικίας, **συνθέτοντας κατά ασχήμονα και απειρόκαλο τρόπο μια αισθησιακή, επιτηδευμένη, αφύσικη και εν πολλοίς απροκάλυπτη, «αποκαλυπτική» και προκλητική παρέλαση**, έναν «ξενισμό» παντελώς άγευστο της «ευωδίας», που αναδύει μέσα από τους αιώνες η ιστορία της Ρωμιάς γυναίκας.

Η κρατούσα νοοτροπία, με τον κατακερματισμό της συνολικής εικόνας του θείου και χαριτωμένου πλάσματος, με **τη δημιουργία σύγχυσης στο πρότυπο της γυναίκας, που είναι η Παναγία μας,** με την επιχείρηση διαγραφής της ιδιαιτερότητας της αποστολής αυτού του φύλου και με την επίμονη προσπάθεια αποκάλυψης και προβολής σε δημόσια θέα των μελών του σώματος, που έχουν εκ φύσεως ιερή αποστολή -επινόηση δυτικής προέλευσης, αισθησιακού χαρακτήρα και ολότελα ξένης προς την ελληνορθόδοξη Παράδοσή μας - πέτυχε να επιβληθεί και να επικρατήσει. Ως μη ορθά δε αξιολογημένη για την καταλυτική της δύναμη επί του ορθόδοξου ήθους, «εισέβαλε» στη ζωή ακόμη και των λεγόμενων ηθικών ανθρώπων, αλλά και πολλών ενσυνείδητα αγωνιζόμενων χριστιανών.

Καθιερώθηκε λοιπόν και στη δική μας απροετοίμαστη κοινωνία, η οποία είναι πλέον πεπεισμένη, πως δε συμβαίνει τίποτε με όλον αυτόν για τη γυναικεία φύση και ύπαρξη ξεπεσμό, που δίνει το στίγμα της οριστικής μετάλλαξης αυτής και της αποστολής της στη ζωή. Για τη γυναίκα κόρη. Για τη γυναίκα σύζυγο. Για τη γυναίκα μητέρα. Για τη γυναίκα γιαγιά. Για τη γυναίκα, σύμβολο της συστολής, της σεμνότητας, **της αιδούς**.

Ρεύμα ισχυρό πλέον στην πληγωμένη από τον εκδυτικισμό κοινωνία μας.

Κακέκτυπο προδοτικό
προς τους αρχαίους προγόνους μας:

«*άμα δε και κιθώνι εκδυομένω συνεκδύεται και την* ***αιδώ*** *η γυνή*». (Ηρόδοτος) **Απ΄τη στιγμή που η γυναίκα θα βγάλει το ρούχο της, ταυτόχρονα πετάει και την ντροπή.**

Αλλά και προς τους
Αγίους μας:

«*άνθος έν εστι γυναιξίν εράσμιον, εσθλόν έρευθος*». (Γρηγ. Ο Θεολόγος) **Το πιο θελκτικό και όμορφο λουλούδι στις γυναίκες, είναι το υπέροχο κοκκίνισμα της ντροπής.**

Όλα αυτά ακροθιγώς,
σαν αφορμή για το θέμα **«Αιδώς»** και η συνέχεια σε ένα μικρό βιβλίο, το οποίο κυκλοφόρησε πριν από μια εικοσαετία περίπου.

Τίτλος του: **«ΑΙΔΩΣ»** και
συγγραφέας ο αείμνηστος **Μιχαήλ Μιχαηλίδης.** Εκεί μπορεί να ενημερωθεί κάθε καλοπροαίρετος ανήσυχος νους και να προβληματιστεί περί του θέματος.

Απλό και προσιτό στην
κατανόησή του από τον καθένα και πάντα επίκαιρο, όπως επίκαιρη και διαχρονική παραμένει και η **αιδώς** ως έννοια εφαρμοσμένη, αλλά και εφαρμόσιμη και εφαρμοστέα.

Παραθέτω τον πρόλογο του βιβλίου, εκδόσεων «Άγιος Νικόλαος»:

«Στις αρχές του εικοστού αιώνα, το ναυάγιο του «Τιτανικού» υπήρξε το πιο τρομακτικό στην ιστορία της θάλασσας.

«Αβύθιστο» το είπανε,
μα στο παρθενικό του ταξίδι χτύπησε σε παγόβουνο και βούλιαξε στα βαθιά νερά του Ατλαντικού.

Λήγοντος του εικοστού αιώνα, ένα άλλο ναυάγιο -πολύ πιο τρομακτικό- βρίσκεται σε εξέλιξη. Πρόκειται για το ναυάγιο της Ευρώπης.

Μόνο της Ευρώπης; Όλης της ανθρωπότητας. Ένα χωρίς προηγούμενο ναυάγιο. Μια πρωτόγνωρη παρακμή των ηθικών αξιών και του πολιτισμού. Μια παρακμή που οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στο μαρασμό και τον πνευματικό θάνατο.

Τα «δρώμενα» σε όλα τα επίπεδα, το πιστοποιούν και το προσυπογράφουν. Ένας τεχνολογικός γιγαντισμός, που στηρίζεται σε καλαμένια πόδια. Μια παχυσαρκία, που δεν αφήνει το πνεύμα να ισχυροποιηθεί. Μια ποιότητα ζωής με τυρί και λουκάνικο, αλλά με ψυχή που λιμοκτονεί.

Όσο ξεψυχάει **η αιδώς**, πεθαίνει μαζί της η ομορφιά, ο πολιτισμός, ο άνθρωπος.

Σκοπός του βιβλίου: Να σημάνει συναγερμό για την περιφρούρηση των μεγάλων αξιών της ζωής, όπως είναι **η Αιδώς**, και το διαμάντι της σεμνότητας.

Με τη βοήθεια του Θεού, υπάρχει ελπίδα».

Στο πρώτο κεφάλαιο, μεταξύ άλλων γράφει:

«Ελάχιστες λέξεις στο ελληνικό λεξιλόγιο έχουν τόσο αμέτρητο βάθος και τόσον πλούτο εννοιών και συναισθημάτων, όσο **η αιδώς.** Είναι μια λέξη με απέραντο ηθικό περιεχόμενο. Με κάποια προέκταση, θα λέγαμε πως είναι μια σύνοψη της ηθικής ή μια έκφραση του όλου ηθικού νόμου. Συγκεφαλαιώνει όλες μαζί τις αρετές. **Η Ιωάννα Τσάτσου** στέκεται με θαυμασμό και αναφωνεί:

Κάποτε τον παληό καιρό

Άγραφος ακόμα ο νόμος

ελεύθερος ο άνθρωπος

από το φόρτο της γνώσης

στην πρώτη διδαχή

μια λέξη

«Αιδώς»

Μια λέξη για τους άριστους

που κλείνει όλους τους νόμους

τη συστολή, το σεβασμό

και την ευγένεια.

Σχολιάζοντας το μικρό, αλλά συμπυκνωμένο από νοήματα,
ποίημα, **ο Σαράντος Καργάκος**
σημειώνει: «Η ποιήτρια τοποθετεί τη λέξη **«αιδώ»**
στο κέντρο του ποιήματος, όπως τον παληό καιρό ήταν τοποθετημένη στο κέντρο της κοινωνικής ζωής και διαμόρφωνε το ήθος των παλαιών ανθρώπων. Έτσι απομονωμένη,
μοιάζει με φωτιστική εστία που φωτίζει το υπόλοιπο λεκτικό στερέωμα».

Όσες καλοπροαίρετες ψυχές έχουν ενδιαφέρον, ανησυχίες και
ερωτηματικά, μπορούν να καταφύγουν σ΄ αυτό το μικρό βιβλίο. Θα αποκτήσουν γνώσεις, για τις οποίες μέχρι τώρα δεν
τους δόθηκε η ευκαιρία να ενημερωθούν και να προβληματιστούν, προς ωφέλεια πνευματική.

Είναι κρίμα να κλείσουμε το άρθρο, χωρίς να καταφύγουμε στην Καινή Διαθήκη, στην οποία η λέξη **«αιδώς»** αναφέρεται δύο φορές.

Στην προς Εβραίους επιστολή: **«*Διὸ βασιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνοντες ἔχωμεν***
χάριν, δι' ἧς λατρεύωμεν εὐαρέστως τῷ Θεῷ μετὰ αἰδοῦς καὶ εὐλαβείας ».
(Εβρ. 12, 28) Η αιδώς και η ευλάβεια αναφέρονται στη
διάθεσή μας απέναντι στο Θεό. Από μόνη της η αιδώς έχει την έννοια του σεβασμού και του δέους. Να «ντραπούμε» το Θεό.

Στην Α΄
προς Τιμόθεον: **«*Ὡσαύτως καὶ γυναῖκας ἐν***
καταστολῇ κοσμίῳ, μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν ἑαυτάς, μὴ ἐν πλέγμασιν ἢ

***χρυσῷ ἢ μαργαρίταις ἢ ἱματισμῷ πολυτελεί*».** (Α΄ Τιμ. 2,9) Εδώ αναφέρεται στο
ντύσιμο και το στόλισμα των γυναικών κατά τη δημόσια λατρεία.

Ο Ζιγαβηνός ερμηνεύει: «***Λέγοντας δε (ο απόστολος Παύλος) εν καταστολή κοσμίω, μετά αιδούς και σωφροσύνης, απαγόρευσε όσα καλλυντικά επαλείφονται στα μάγουλα και τα βαψίματα των ματιών και το λικνιστό βάδισμα και τη χαύνη, προκλητική φωνή*».**

Και συνεχίζει ο Χρυσόστομος: «***και το φιλήδονο βλέμμα, που είναι πλήρες από κάθε πορνική διάθεση, το επιμελημένο ανασήκωμα της καλύπτρας του προσώπου, τη ζώνη την εντυπωσιακή, τα εξεζητημένα υποδήματα*».** (Π. Τρεμπέλα, Υπομνήματα)

Ο απόστολος Παύλος αναφέρεται παρακάτω και σε
άλλου είδους καλλωπισμούς. Την επιτηδευμένη κόμμωση, τα χρυσά βραχιόλια και δαχτυλίδια, τα σκουλαρίκια, τα πολυτελή ρούχα. Και καταλήγει πως **τα αγαθά έργα ενώπιον του Θεού είναι ο καλύτερος στολισμός.**

Κιλκίς, 26-7-2015

ΣΧΕΤΙΚΑ:

Αιδώς - Αναίδεια (Ιερομόναχος Σάββας Αγιορείτης)

Αληθινή ομορφιά η σεμνότης (Μιχαήλ Μιχαηλίδης, θεολόγος)

Η ντροπή είναι όπλο και στολίδι (Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλος)

Το ένδυμα της ντροπής (Αρχιμ. Αθηναγόρας Καραμαντζάνης)